

Az üdvösség sisakja

Lekció: Lk.18.1-8./Textus: Ef.6.17a

2014. november 30.

Pál apostolnak az Efézusi gyülekezethez írott leveléről beszélünk hétről hétre, ezen belül is a levél utolsó nagy témájáról: a lelki - szellemi harcról. Első megközelítésben ez a fogalom talán nehezen érthető, nehezen megfogható, ezért újra és újra elmondok néhány bevezető gondolatot, hogy azok is be tudjanak kapcsolódni, akik nem voltak itt velünk korábban.

Amikor a Biblia akár ebben a levélben, akár más helyeken lelki - szellemi harcról beszél, akkor nem kevesebbről van szó, mint a gonosz szellemi erővel, a sötétség hatalmaival, néven nevezve: a Sátánnal, az ördöggel és az ő minden seregével szemben folytatott háborúról. A keresztény élet, a Krisztuskövetés folyamatos háborút jelent mindazon erővel szemben, amelyeknek érdekeit sérti az evangélium igazsága. Azon erők ellen, amelyek Krisztus uralma ellen törnek. Ennek a harcnak a kimenetele nem kétséges, Jézus Krisztus végső győzelme egyértelmű. A golgotai kereszten megtörtént már az az összeütközés, amely egyszer s mindenkorra eldöntötte a háború kimenetelét, kijelölte a győztest és a vesztest – de ezen a ponton még nincs egészen vége a háborúnak. A harc végére hitben előre tekintünk, de addig még a győztes oldalán is lesznek veszteségek. Advent első vasárnapja van, s ahogyan az adventi énekünk mondja: „a sötétség szűnni kezd már” - Jézus Krisztus világossága felragyogott már a világunkban, de még a sötétség erői is jelen vannak, munkálkodnak, a harc még zajlik.

Három dolgot tartok fontosnak hangsúlyozni ezzel kapcsolatban:

- Az első, hogy **ez a harc valóságos** - nem egy mítikus, szimbolikus fogalomról beszélünk. Ha valaki szeretné megérteni, hogy kicsoda Jézus, mi a kereszténység, és elkezd olvasni valamelyik evangéliumot, ami bemutatja Jézus életét, szolgálatát, akkor látni fogja, hogy Jézus valóságosan szembe találja magát az ördög erejével. Jézus újra és újra úgy beszél saját szolgálatáról, munkájáról, küldetéséről, mint aki azért jött, hogy az ördög munkáit lerontsa. Akik Jézus követői, szintén bekerülnek ebbe a harcba, és tudniuk kell, hogy ez a háború komoly, konkrét, súlyos és létező. Mert ha nem tudja ezt egy keresztény gyülekezet, akkor már el is veszítette a háborút.
- Ugyanakkor annak is tudatában vagyok, hogy ez nem egyszerű, nem magától értetődő valóság. Az értelmünk, **gondolkodásunk valamilyen mértékben a világgépünk foglya**. Hiszen a világgépünk alapvetően meghatározza azt, hogy mit tartunk valóságosnak, befogadhatónak, és mit nem tartunk annak. Ez önmagában nem rossz dolog: egyrészt segít elhelyezni, értelmezni a dolgokat, életünk eseményeit; másrészt viszont korlátoz is. Azzal a nyugati, racionalista, materialista világgéppel, amelyben mi mindannyian nevelődtünk, már Isten létét, jelenlétét is nehéz összeegyeztetni - de ezzel még a többség megbirkózik valahogy. Azokat a fogalmakat viszont, mint „Sátán”, „ördög”, „sötétség erői”, „gonosz hatalmak” – igazán nagy kihívás beleilleszteni ebbe a világgépbe. Ezért újra és újra elmondok egy idézetet egy teológustól, mely szerint *„erény, ha nem hiszünk olyan dolgokban, amelyek nem léteznek, de veszélyes, ha azokat nem hisszük, amelyek a mi korlátozott kategóriáinkon kívül esnek”*. (Wink, *Naming the Powers*, 4.) Csak azért tehát, mert valami az én fogalmi kategóriáimon kívül esik, még bőven lehetséges. Nyugodtan alkalmazd ezt a gondolatot arra, hogy mit kezdj a démonnal, Sátánnal, ördöggel szemben folytatott háborúval!
- A harmadik fontos gondolat: amikor arról beszélünk, hogy ez a harc a gonoszság, a Sátán, az ördög erőivel szemben zajlik, akkor **nem egy testetlen, mindennapi életünktől független harcról beszélünk**. Nem arról van szó, hogy a keresztény ember él egy mindenki máséhoz hasonló hét-

köznapis életet, és ettől függetlenül hadakozik valami szellemi, lelki erőterben, egy levegőbeli láthatatlan valóságban. Sokkal inkább úgy van ez, hogy a hétköznapi eseményekben, történetekben, a körülményeinkben, a kapcsolatainkban, a belső lélektani valóságunkban, vagy nagyobb távlatokban: a társadalmi folyamatokban, ideológiákban, hamis tanításokban jelenik meg a gonosznak ez a támadása. A nagykorú, érett gyülekezetnek fel kell ismernie mindezt, és ebben nekünk, Jézus követőinek józanságra és bölcs különbségtételre van szükségünk. Láttuk ugyanis, hogy nem az a nagykorú, érett keresztény, aki minden bokorban ördögöket és démonokat lát. Mint ahogy az sem a nagykorúság jele, ha valaki úgy gondolkodik: valamikor gyermekkoromban még elhittem az ördögről szóló meséket, de már túljutottam ezeken a mítikus valóságokon, és józanul látom, hogy ezek nem léteznek. Nem: érett keresztény az, aki az eseményekben, mindennapi jelenségekben felismeri a Sátán konkrét munkáját, az evangélium igazságával felvértezve harcra száll az ellenséggel, és meg is tud állni ebben a harcban.

Ennek a fényében olvasom most a hosszabb igeszakaszt Isten fegyverzetéről, amiről hétről hétre beszélünk; majd kiemelve újra azt az egy mondatot, ami a mai alapigénk.

Ef.6.10-20./Ef.6.17a

Pál apostol harcról és Isten fegyverzetéről beszél, miközben ő maga házi őrizetben van, egy római katona vigyázza. Láthatjuk rajta ezt a bátorságot, hogy bár ő maga fizikai értelemben fogoly, mégis lelki értelemben benne áll a harcban. Azt kéri levelében: imádkozzatok értem, hogy bátran képviseljem az evangéliumot. Mert ez egy olyan harc, amelyben nem test és vér, nem emberek, nem körülmények ellen harcolunk, hanem az ördög erőivel szemben. Éppen ezért nem emberi módon, emberi módszerekkel, emberi eszközökkel harcolunk, hanem lelki eszközökkel: az evangéliumnak, a Jézus Krisztusról szóló örömhírnék az igazságával.

Pál apostol ott látja maga mellett a római katonát, aki fogságában őrzi őt, és miközben arról beszél, hogy „öltsetek fel az Isten fegyverzetét!” – végigveszi a római katona öltözetét, és annak egyes darabjaihoz kapcsol egy-egy lelki valóságot, evangéliumi igazságot. Ezen a képi metaforán keresztül mondja el nagyon hangsúlyosan: vegyétek fel, imádkozzatok magatokba egészen mélyen az evangélium üzenetének egy-egy konkrét igazságát, hogy ezzel magatokat felruházva, megerősítve meg tudjatok állni a Sátán támadásával szemben.

Négy fegyverről és ezzel párhuzamosan négy evangéliumi igazságról beszéltünk eddig. Mindegyikkel kapcsolatban hangsúlyoztam, hogy egészen egyértelmű, tetten érhető, megismerhető az ördög speciális munkája, mesterkedése, stratégiája, haditerve – és ezek mellé nagyon jól illeszkedve oda tudjuk tenni az Istentől kapott védelmet, amit az evangéliumi igazságokban, mint lelki fegyverzetben kínál nekünk. Meg kell tehát érteni az ellenség módszereit, hogy a harcban célzottan, a megfelelő fegyverrel szállhassunk szembe vele. Fontos tudnod azt is, hogy melyik személyesen a te gyenge pontod. Melyik az a stratégiája, taktikája az ördögnek, amellyel leginkább támadhat téged? Ahogy ezt meglátod, ahogy közösen leleplezzük a Sátán munkálkodását, ezzel már önmagában vívjuk a harcot. Ha ugyanis ezt ismered, és tudod, hogy a te életedet hogyan tudja támadni, akkor fel tudsz erre készülni, szembe tudsz vele szállni, és meg tudsz állni a harcban.

- Így beszéltünk először arról, hogy a Sátán a hazugság atyja, aki alapvetően a hazugságba, hamiságba akar bevezetni bennünket. Ezzel szemben - mondja Pál apostol – öltük fel magunkra az igazság övét, járjunk igazságban és világosságban, szemben a hazugsággal.

- Aztán beszéltünk arról, hogy a Sátán az, aki vádol és kárhoztat. Ezzel szemben vegyük magunkra a megigazulás páncélját: azt a bizonyosságot, hogy Isten Krisztusban igaznak nyilvánított minket. Szabadok vagyunk előtte állni tiszta lelkiismerettel. Nem vádolhat semmivel és nem kárhozhatja a gonosz.
- Szó volt arról, hogy a Sátán munkája az, hogy szétdobálja, szétszedje, szétverje a közösségeket. Ezzel szemben a mi fegyverünk, ha felsaruzzuk a lábainkra a békesség evangéliuma hirdetésének a készségét. Legyünk készek békességet vinni helyzetekbe, közösségekbe, megtartani a békességet, szemben azzal, aki szét akarja dobálni a közösségeket és a kapcsolatokat.
- Múlt vasárnap a hit pajzsáról beszéltünk, ami kioltja a gonosz minden tüzes nyilát, támadását. Ezzel kapcsolatban érdemes végiggondolni a félelmeinket: mi nem fog sikerülni, mi az, amit el fogok veszíteni – és ezekkel a félelmekkel szemben hogyan ad erőt az Isten jóságába, szeretetébe, kegyelmébe vetett hit.

Így érkezünk most meg az ötödik fegyverhez, amit így olvasunk a 17. versben: **„Vegyétek fel az üdvösség sisakját is!”**

Arról fogok most szólni, hogy

1. Mi az üdvösség sisakja?
2. Mi a funkciója ebben a harcban, hogyan véd meg?
3. Hogyan bízunk benne - benne, kis b-vel: a sisakban, mint eszközben; és Benne, nagy B-vel: Abban, Akitől az üdvösség sisakját kapjuk.

1. A sisak és az üdvösség

A sisak egy bronzból, vasból készült kemény fém része az öltözetnek, ami körbeveszi, beborítja, védelmezi a katona koponyáját. De nemcsak védelmezi, hanem ékesíti, és ezen keresztül bizonyos értelemben fémjelzi is a katona külső megjelenését. Bizonyára láttunk több Jézus-filmet és emlékszünk rá, hogy a római katonák sisakja nagyon díszes volt. Volt rajta egy pompás (a fiatalok kedvéért a punkok, mások kedvéért az irokézek megjelenésére emlékeztető) nagy vörös tollból készült bóbita, amelynek konkrét megjelenése attól is függött, hogy ki milyen rangban szolgált a hadseregben. Biztos, hogy ennek a díszítésnek fontos szerep jutott. A katona számára az erő mutatásához, a magabiztossághoz mindig hozzátartozott a fegyver és a páncélzat szépsége, mívéssége is. Arra is gondoltam, ha egy hadseregnyi katonán együtt jelenik meg ez a sok piros, annak elrettentő ereje van az ellenséggel szemben. Nos, ehhez a védő, oltalmazó és biztonságot sugalló sisakhoz kapcsolja Pál apostol az üdvösség fogalmát. „Vegyétek fel az üdvösség sisakját!”

Mi az üdvösség?

Az üdvösség, vagy szabadítás mindaz, amit Isten Jézus Krisztusban megszerzett és ránk ruházott.

Bele tartozik ebbe mindaz a lelki áldás, amellyel megáldott minket Krisztusban, amelyet az első fejezet oly gazdagon kifejt: megszabadított, megváltott, kihozott minket a nélküle való életből, teljes bocsánatot adott, megigazulást szerzett, Isten gyermekei lettünk, Istenfiúságot kaptunk, megbékélt velünk és megbékélést munkál közöttünk, Szentlelkét ajándékozta nekünk, átélhetjük gyógyító jelenlétét, vigasztaló erejét. Mindabból, ami Krisztusban a mienk, ezek a lelki áldások már most megta-

paszthalhatók, megkóstolhatók, mindez realizált módon is a miénk – ha benne vagyunk, és ő bennünk van. Ez a keresztény életnek a szíve, lényege és titka. Mindez része az üdvösségünknek, és nagyon fontos, hogy keresztény életünkben megragadjuk az üdvösségnek ezeket a jelen dimenzióit. Az üdvösség valóság!

Látnunk kell azonban, hogy **az üdvösségnek ezen jelen idejű dimenziója mellett van egy igen gazdag jövő idejű dimenziója is.** A Krisztusban elnyert áldások között van, ami még vár ránk, ami most még „csak” reménység szerint a miénk. Pál apostol így fogalmazza ezt több helyen: az örökségünk. „*A Szentlélek ajándéka az eljövendő örökségnek a záloga.*” Ez is a miénk, hozzánk tartozik, senki el nem veheti tőlünk, de még nem realizáltuk, még nincs itt. Még nem a miénk a teljes és tökéletes egészség. Nem a miénk a teljes és felhőtlen élet. Nem a miénk az örök élet abban az értelemben, hogy meg fogunk halni, hacsak az Úr Jézus közben vissza nem jön. Nem a miénk egy környezetszennyezéstől, pusztulástól, háborútól, harcoktól, erőszaktól, balesetektől, szenvedéstől mentes világ. Ez mind a miénk az örökségben, de nem a miénk realizált módon, mert nem éljük meg, mert itt még nem ez a valóság.

Az üdvösség mindkét – jelen és jövő – dimenzióját fontos szem előtt tartanunk. Ha csak a jelent ragadjuk meg, akkor szem elől tévesztjük az evangélium ígését az új ég és új föld valóságáról, a végső és teljes gyógyulásról, amely nem csak személyesen a miénk, hanem az egész teremtett világnak. Ha viszont csak a jövőt ragadjuk meg, szem elől veszítjük, hogy Isten erői betörték már ebbe a világba, és az evangéliumnak itt és most ereje van minket átformálni, megszabadítani, meggyógyítani.

Mindkettő fontos - ma azonban szeretném az üdvösségnek az eljövendő oldalát, a jövő dimenzióját hangsúlyozni. Már csak azért is, mert egy másik helyen, az első Thessalonikai levélben, amikor ugyanezt a képet használja az apostol, azt mondja: „*vegyük magunkra a hit és szeretet páncélját, és mint sisakot, az üdvösség reménységét!*” /1.Thess.5.8./ Ebben az összefüggésben részben arról szól az apostol, mi lesz azokkal, akik Krisztusban hunytak el, másrészt arról, hogy Krisztus visszajövetelének a reménységében hogyan kell józanul és felkészülten élnünk. Ennek tehát egyértelműen a jövőre irányuló dimenziója van. Figyeljünk tehát most arra, hogy mi ez az eljövendő, még nem realizált, de hozzánk tartozó valóság, amit mint az üdvösség reménységének sisakját öltünk magunkra az ördög ellen való harcban! Mi az ördög stratégiája, és ebben, ahogy az ördög munkálkodik, hogyan ad védelmet, hogyan erősít meg az üdvösség reménysége?

2. Az ördög stratégiája, a fegyver funkciója, működése

Az Ószövetségben (utaltam rá, mikor ezt a sorozatot kezdtük), Jób története egy olyan példa, amely leleplezi előttünk a Gonosz munkáját. A történet bepillantást enged a mennyei valóságba, ahol megjelenik a Sátán Isten előtt, és kettejük között zajlik egy dialógus. Isten azt mondja: „*látod az én szolgálómat, Jóbot? Istenfélő.*” (Úgy látszik, Istennek számít, hogy valaki istenfélő. Számon tartja.) A Sátán így felel: „*nem ok nélkül féli Jób az Istent. Hiszen te oltalmazod őt, a házat és mindenét, amije csak van. Keze munkáját megáldottad, és jószága elszaporodott a földön. De nyújtsd csak ki a kezéd, és tedd rá arra, amije van, majd káromol még téged.*” /Jób 1.9-11./ A Sátán azt állítja tehát, hogy abban a pillanatban, amikor megjelenik a hiány és a veszteség az Istenben bízó ember életében, az Istenben bízó ember elveszíti ezt a háborút. „Majd akkor káromol.” „Majd akkor megtagad.” „Majd akkor elfelejt.” Ez az ördög mesterkedése. Kihasználja a fájdalmainkat, a szenvedéseket, a csapásokat, a nehézségeket, a hiányokat, hogy bizalmatlanságot és kételyt keltsen bennünk ezek miatt és ezekből fakadóan Istennel szemben; hogy felőrölje a hitünket, összeroppantsa a bizalmunkat. Ezzel

szemben mondja az apostol: „vegyétek fel az üdvösség reménységének a sisakját!” – hogy egy nap minden teljessé és tökéletessé lesz Isten népe számára

Hiányok és veszteségek – ezt a két szót használtam. Hiány az, amikor azt mondod, hogy „meglehetne, de nincsen meg.” A veszteség pedig az, hogy „megvolt, de elvétel.” Ezek súlyos dolgok. Megjelenhetnek a kapcsolatainkban, az anyagi ügyeinkben, vonatkozhatnak az egészségünkre: hiány, vagy veszteség. Legsúlyosabb veszteség maga a halál, amikor valaki elszakítatik tőlünk. A hiányok és veszteségek érhetnek bennünket rosszindulatból, amikor valaki szándékosan és tudatosan árt nekünk, bánt, becsap, megcsal, otthagy, erőszakos, elfordul. De a veszteség forrása lehet pusztán az, hogy itt élünk egy hiányokkal terhelt, töredékes világban, ahol baleset, természeti katasztrófa, bármilyen más módon megmagyarázhatatlan hiány vagy veszteség érheti az életünket. S ahogyan az Újszövetség számtalan helyen utal rá, veszteségeink, hiányaink hátterében állhat a világ keresztényekkel szembeni gyűlölete, Isten népének az üldözése is.

Hogyan támadja ezen keresztül a gonosz az Istennel való közösségünket, a Benne való bizalmunkat?

Amikor hiányról vagy veszteségről beszélünk, akkor körülményekről van szó, dolgokról, amelyek bennünk vagy velünk történnek, amelyeket sokszor nem tudunk megváltoztatni. A lelki, szellemi harc pedig a fejünkben, a gondolatainkban zajlik; arról szól, hogy a tényekre, történésekre milyen válasz születik bennünk. Mit engedünk be, minek adunk igazat, minek engedünk teret és mire állunk rá? Ezért mondja Pál apostol egy másik helyen, de ugyanennek a lelki háborúnak az összefüggésében: *„Foglyul ejtünk minden gondolatot a Krisztus iránti engedelmisségre.” /2.Kor.10.5./* Ez a harc. Nem az a kérdés, hogy mi történt, mi hiányzik, vagy milyen veszteségek vannak – ez más szempontból fontos, de a harc szempontjából nem ez az elsődleges. **A sorsdöntő az, hogy a hiányokhoz, veszteségekhez milyen gondolatok kapcsolódnak bennünk, és mit kezdünk ezekkel a gondolatokkal.** A megoldás, a megállás lehetősége, - az üdvösség sisakjának a felvétele is ezt jelenti, - hogy ennek a nagy evangéliumi igazságnak, az üdvösségnek a birtokában és bizonyosságában foglyul ejtünk a Jézus Krisztus iránti engedelmisségre minden olyan gondolatot, amely a gonosztól jön, hogy felőrölje a bizalmunkat és a hitünket. Könnyen lehet, hogy ezeket a kísértő, romboló gondolatokat nem mondod ki, nem fogalmazod meg, de ott élnek a szívedben. Mondok néhány ilyen jellemző gondolatot:

- **„Isten irigy és szűkmarkú”**, mert nem adja meg azt nekem, ami annyira fontos és értékes, ami nekem annyira szükséges. Ez a klasszikus sátáni támadás, amikor megjelenik az édenkerti történetben a gonosz kígyó képében és megközelíti az első emberpárt, Ádámot és Évát. Akkor ezt a kérdést teszi fel: *„csakugyan azt mondta Isten, hogy a kert egyetlen fájáról sem ehettek?”* Mint-ha azt mondaná: tényleg ilyen irigy és szűkmarkú? Miközben a történet arról szól, hogy Isten azt mondta, hogy *„minden a tiétek - egy fáról nem ehettek.”* Csakugyan azt mondta? Fejezd be a következő mondatot a magad számára Isten előtt: *„Nekem miért nincs...?”* *„Nekem miért nem adatott meg, hogy ...?”* Ez a kérdés önmagában még nem baj. De ha ez a kérdés abból fakad, vagy az kapcsolódik hozzá a szívedben, hogy *„Isten irigy, szűkmarkú, Isten engem nem szeret eléggé vagy nem ért meg eléggé”* – akkor ismerd fel, hogy kicsoda suttog a mélyben!
- Egy másik hasonló gondolat: **„Isten késik”**. Van egy erre vonatkozó történet az Újszövetségben: Jézus és Lázár története. Lázár és két testvére, Mária és Márta egy olyan család, akikkel Jézus jó kapcsolatot ápol. Lázár súlyos beteg lesz. Mária és Márta küldenek Jézusért, hogy jöjjön, mert Lázár, akit szeret, aki a barátja, beteg. Tudják, hogy Jézus már több alkalommal meggyógyított

embereket. És Jézus nem jön. Jézus még ott marad egy pár napot, ahol van - és amikor megérkezik, addigra Lázár meghal. Mindkét testvér azzal megy Jézus elé, hogy „Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem”. Ha időben jössz, ha nem késeled el, akkor nincs ez a veszteség, nincs ez a gyász. Tudjuk, hogy itt, ennek a történetnek a végén Jézus feltámasztja Lázárt, visszaadja az életét – de ez nem mindig történik így, ilyen gyorsan, ilyen közvetlenül. Szeretnék most azokra a nagyon fájdalmas élethelyzetekre rámutatni, amikor eluralkodik a szívünkben az az érzés, hogy Isten késik. Sőt: Isten elkésett.

Lehet, hogy ott él és keserűséget munkál a szívedben ez a gondolat. Valami már nem adatik meg, ami megadhatott volna. Lehet, hogy az van benned, hogy túl későn eszméltetek, túl későn próbáltátok meg rendbe hozni a házasságotokat. Miért nem vettétek észre előbb? Miért nem szólt közbe Isten valamilyen módon már sokkal hamarabb, amikor még lehetett volna segíteni? Miért nem történt valami? Miért kellett eljutni idáig, hogy csak romok maradjanak? Lehet, hogy az van benned, hogy túl későn indultál el a gyógyulásnak és a szabadulásnak az útján. Esetleg éveket tékozoltál el értelmetlenül, bolond módon. Most már látod, és ennek hihetetlenül nehéz következményei vannak az életedben. Miért nem szólt Isten előbb? Miért nem hívott el engem hamarabb az ő követésére? Miért nem ismerhettem őt meg már sokkal régebben? Elkésett. Lehet, hogy azt mondd: túl sok év telt el az életedből súlyos terhek hordozása alatt. Valaki meghalt, semmi nem lesz már ugyanaz, mint régen. Isten elkésett. Lehet, hogy az van benned, hogy valamiért nem lehetsz már anya. Miért nem történt korábban a szabadítás? Isten elkésett. Szeretném hangsúlyozni, hogy tudom: mindez a hiány és veszteség valóságos. Sorsdöntő kérdés azonban, hogy ehhez az kapcsolódik-e a szívedben, hogy „mindez azért van, mert Isten elkésett”? Mert ha ez nő fel a szívünkben, abból növekvő és elhatalmasodó bizalmatlanság születik - és ez az ördögnek a munkája.

- **„Isten közömbös.” Sőt: „Isten kegyetlen.”** – születhet meg a szívedben, mert nagyon sok a fájdalom, a szenvedés. Sokaknak ma a szexualitáshoz kötött fájdalom, hiány vagy úr jelent ennyire erős fájdalmat. Nagyon fontos erről újra és újra beszélnünk egy nagykorú keresztény gyülekezetben. „Nincs párom. Miért vagyok egyedül? Miért kell hordoznom ezt a fájdalmat, ezt az ürességet, az ölelésnek, a szeretetnek, a bensőségességnek a hiányát? Nekem soha nem lehet párom. Miért nem változtatta ezt meg Isten?” Egyedüllétre ítélve – micsoda fájdalom! Ahhoz, hogy hordozni tudjuk egymást ezekben a fájdalmakban, azt is látni kell, hogy ugyanilyen, vagy hasonló fájdalmat hordoz az, akinek volt társa, de csúnyán, durván elhagyta őt. Vagy akinek jó a házassága, de nevel egy sérült, beteg gyermeket és annak a fájdalmát hordozzák. Vagy akinek jól működik a családja, de a munkahelyén hordoz nehéz terheket, vagy elveszíti a munkahelyét, nélkülöz, és nehézségben van.

A veszteségek, hiányok ott vannak a keresztény ember, keresztény gyülekezet életében is. Nem az tehát a kérdés, hogy van-e fájdalom és van-e hiány, hanem az a kérdés, hogy erre válaszként az születik-e meg a szívedben, hogy Isten közömbös és kegyetlen, mert nem érdekli őt az én fájdalmam és az én hiányom. Az ördög ezt súgja.

- **„Isten igazságtalan”.** Mennyi mindent tettem érte? Mennyi ideje hűséges vagyok hozzá? Mennyi módon szolgáltam őt? Mennyi mindent az ő nevében tettem? Mégis ezt kapom? Vagy: mégsem kapom meg ezt? Hiány. Igazságtalan Isten.

Értitek, hogy mi a Sátánnak a stratégiája a hiányokon és veszteségeken keresztül, amelyek minden ember életében, és minden Krisztus-követő ember életében is jelen vannak? Ez működhet kicsi lépésenként, sérelemről keserűsége, keserűségről neheztelésre, neheztelésről haragra Isten iránt a szívedben – a lassú folyamatos felőrlés stratégiája. A bizalom alattomos, kimerülésre játszó, csendes aláásása – ez az ördög jellemző mesterkedése. Ismerd fel, ha ott van a szívedben! Ismerd fel! Máskor működhet úgy, mint ahogyan Jób kapcsán említettük korábban, hogy elérkezik „a gonosz nap”, amikor minden összejön. Rövid idő alatt leperreg az összes borzalom, ami beszakad az ember életébe, és hirtelen töri őt össze.

Mit ér ilyenkor az üdvösség sisakja? Hogyan lesz fegyverré? Hogyan véd meg?

Úgy, hogy az üdvösség azt jelenti, hogy van egy végső bizonyosságunk egy olyan teljességről, ami minden ilyen kérdésre, hiányra, veszteségre teljes, tökéletes válasz és vigasztalás. Szó volt arról, hogy a sisak a katonát védelmezi és ékesíti. Charles Hodge így fogalmaz ezzel kapcsolatban: *„A keresztényt az a tény díszíti és védelmezi, és az teszi képessé, hogy magabiztosan és örömmel emelje fel a fejét, hogy üdvössége van.”* Stott így folytatja ezt a gondolatot: *„és hozzátehetjük még, hogy (a keresztény) tudja, hogy üdvössége végül teljessé lesz.”* (John Stott: *Az Efézusi levél*)

Az üdvösség sisakját felvenni azt jelenti, hogy az üdvösségnek az eljövendő valóságát, amit még nem realizáltunk, magunkba engedjük, magunkba imádkozzuk, egészen mélyen magunkba öltözzük. Péter apostol így fogalmaz: *„Urunk... újjászült minket ... élő reménységre, arra az el nem múló, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre, amely a Mennyben van fenntartva számotokra. Titeket pedig Isten hatalma őriz hit által az üdvösségre, amely készen áll arra, hogy nyilvánvalóvá legyen az utolsó időben /1.Pt.1.4-5./*

Hogyan segít ez a megoldatlanságok, a hiányok és a veszteségek közepette?

Az üdvösség megragadása azt jelenti, hogy a szívünk mélyén el tudjuk azt mondani, hogy nem nyerhetünk, és nem veszthetünk el már semmi igazán lényegeset ebben az életben. Nem nyerhetünk semmi többet, mert Krisztusban minden a miénk, és nem veszthetünk el véglegesen semmit, mert Krisztusban minden a miénk. Persze, tudom, hogy nyerhetünk: nem mindegy, hogyan alakul az életünk - és persze tudom, hogy veszíthetünk: a bolondságaink és a bűneink miatt is veszíthetünk, és nem mindegy, hogy mi vész el. Ez igaz. De mégis a Krisztusban való üdvösség azt jelenti, hogy mindez akármennyire fontos is, relatív lesz. Nem közömbös, de relatív. Számít, de nem ez a végső dolog az életünkben. Krisztusban egyszer s mindenkorra minden a miénk. Végső értelemben minden megoldódott számunkra, minden el van rendezve, minden veszteség, hiány és fájdalom felett gyógyulás vár ránk. Az üdvösség reménysége az, hogy határtalan gazdagság, tökéletesség, teljesség van elkészítve számunkra Isten jelenlétében. Egy napon egészen bizonyosan ott fogunk állni a megöletett Bárány előtt, dicsőítve, magasztalva őt. Akkor átjár majd bennünket az ő világossága, szeretete, kegyelme – s nem csak minket, hanem az egész teremtett világot átjárja majd a gyógyulás és a szabadság. Helyére kerülnek a dolgok, Isten lesz minden mindenkben, jelenléte mindent besugároz. Olyan valóságos otthonra találás, hazaérkezés, teljes egészsé létel lesz ez, amihez képest relatív bármi, ami itt megnyerhető vagy elveszíthető.

Mindez, amiről beszélek, egyszerre múlt és jövő. Múlt, mert nem fér hozzá kétség, eldőlt, megtörtént, biztos, mögöttünk van. Krisztusban, aki meghalt és feltámadt kétezer évvel ezelőtt, valósággá lett, elindult ez az új világ. És jövő, mert ami ott elkezdődött, az számunkra itt és most még nem rea-

lizálódott, nem lett teljessé, még előttünk van – de ez nem azt jelenti, hogy nem valóságos. C.S.Lewis úgy próbálja megragadni ezt, hogy ha egyszer eljutottunk az új világba, amikor ott leszünk az új ég, új föld, új teremtés valóságában, akkor az a boldog állapot *„az időben visszafelé is hatni fog és a kinszenvedést is dicsőséggé változtatja” /A nagy válás, 79./* Értitek, mit jelent ez? Olyan csodálatos lesz az üdvösség teljessége, hogy visszafelé is hatni fog. Isten előtt nincsen ilyen értelemben idő. Egy pillantás alatt minden a helyére kerül, minden meggyógyul, minden kisimul, minden megoldódik és minden rendben lesz. Olyan valóságosan ott fogunk állni előtte, hogy minden valóság, amit itt megszereztünk és elértünk, semmivé foszlik ahhoz a végső nyereséghez képest, hogy szemtől szembe ott állunk Jézussal, aki *„letöröl minden könnyet a szemünkről, és halál sem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé” /Jel.21.4./* Nem lesz gyász, halál, betegség, pusztulás, háború, baleset, szomorúság, nem lesz miért aggódni, mert a régiek elmúltak, és íme újjá lett minden. Ez az örömhír. Hiszed-e ezt? Ezt hisszük mi keresztények – és ez már most, örökségként a miénk. Ez messze több, mint a földi élet. Ezért mondja azt Pál máshol, hogy *„ha csak erre az életre nézve reménykedtek Krisztusban, mindenkinél nyomorultabbak vagytok”*

Az üdvösség sisakjának felöltözése ez a bizonyosság, ill. hogy ezzel a bizonyossággal, az ajkaimon az eljövendő világ előízával élek – és hordozom el a hiányt, a veszteséget, a fájdalmat, a világ összetört és nyomorult voltát. Nem tagadom, ami itt van, de az a bizonyosság, ami vár rám, megerősít abban, hogy Istenre nézve, reménységgel hordozzam annak a valóságát. Ezzel a jelenben felvértezhetem magam, sőt: feldíszíthetem magam, felemelhetem a fejemet.

S amikor a Sátán eléd áll, és rámutat a hiányaidra, és mellé teszi, hogy *„látod, Isten irigy és szűkmarkú”*, akkor te azt tudod mondani, mert rajtad van az üdvösség sisakja, hogy *„távozz tőlem, Sátán, mert enyém az üdvösség, enyém az a bőség és gazdagság, amit soha senki nem vehet el tőlem”*. Krisztus nevében foglyul ejted ezt a gondolatot. És amikor a Sátán eléd áll, és megmutatja a veszteségeket és a romokat, és a füledbe súgja, hogy *„látod, Isten elkésett”*, akkor te azt mondd, hogy *„távozz tőlem, Sátán, a Krisztus nevében, mert Isten nem késett el. Jézus Krisztusban már a múltban elvégezte az én tökéletes üdvösségemet, amely a jövőben van, és nem csak az enyémet, hanem az egész teremtett világét”*. És amikor a Sátán eléd áll, és felnagyítja a küzdelmeinket, a fájdalomunkat, a magányunkat, és akár ezen keresztül még azt is eléri, hogy vétkezzünk, és azt akarja, hogy most már tényleg gondoljuk azt, hogy Isten kegyetlen és közömbös, akkor azt mondjuk, hogy *„nem, mert vétkeztünk, de van bocsánat. Sőt, ennél több van: ott van az, hogy egy napon teljessé lesz az életünk Krisztusban. Távozz innen, Sátán!”* Ez az üdvösség sisakja.

Ez a gonosz munkája – ez az üdvösség sisakja. Erre mondja Pál: *„álljatok meg a gonosz napon, feltéve az üdvösség sisakját!”* Visszafelé: ha nem vesszük fel az üdvösség sisakját, nem tudunk megállni az Istennel szembeni mély bizalomban, szeretetben, a vele való közösségben, amikor a hiányok és veszteségek körülvesznek bennünket. Márpedig a hiányok és a veszteségek körül fognak venni bennünket. Akkor is, ha Krisztus követői vagyunk, és akkor is, ha ebből az üdvösségből sokszor sok minden betör ebbe a világba, és kipótolja a hiányainkat és meggyógyítja a veszteségekből. Itt is teszi, cselekszi. Imádkozunk érte, várjuk a szabadulást, várjuk a gyógyulást. Hiszünk, de tudjuk, hogy a végső megoldás, a teljesség ott van az üdvösség jövő dimenziójában, és ez nekünk elszakíthatatlan, elvehetetlen, megszűnhetetlen örökségünk.

3. Miért bízhatunk ebben?

Bízhatunk-e benne, kis b-vel, az eszközben, a sisakban? Járható út-e az ember számára, hogy a jövő reménysége éltesse a jelenben? Működik-e ez a stratégia az élet nehézségeivel szemben? Az üdvösség, mint általunk elképzelt jövő jelenik meg. A kérdés tehát az: adjam oda a jelent a jövőért? Adjam oda a jelen nehézségeit, kérdéseit, küzdelmeit egy általam elképzelt jövőért? Adjam oda a jelent, ami megfogható, tapintható, valamiért, ami ígéret, de nem realizált, nem megfogható és nem tapintható? A legszebb, a leggyönyörűbb, a lehető legteljesebb ez az elképzelt jövő, de hogyan tudnám a jelen küzdelmeit a jövő ígéretével hordozni? Nem bolondság ez? Várni valamire, számítani valamire, ami nincs még itt? És ennek a fényében élni, döntéseket hozni, kitartani? - De gondoldj bele! Lásd meg, hogy valójában mindig ezt tesszük. Az ember így működik. Az ember csak egy elképzelt, vágyott jövő fényében képes munkálkodni, cselekedni, dolgozni, tanulni. Mert ha nincsen egy elképzelt, vágyott jövő, egy cél, egy reménység – akkor ahhoz sincs erőnk, hogy reggel felkeljünk az ágyból. Ez a vágy persze, ami mozgat, motivál minket, sokféle lehet, gyakran meg sem fogalmazzuk, nem is vagyunk a tudatában. Lehet ez csupán annyi, hogy holnap este lesz egy jó buli, és holnapután is lesz valami. Vagy állhat természetesen jóval komolyabb perspektíva valaki előtt: azért tanulok, mert egyetemre fogok járni, ilyen és ilyen munkám, családom lesz, ennyi pénzt fogok keresni, így fogok élni - és ez nem baj, ez jó. Egy vágyott jövő érdekében képesek vagyunk áldozatot hozni: tanulni, edzeni, gyakorolni, dolgozni. Ez éltet, így működik az ember.

De az üdvösség, a jövő, amiről itt beszélünk - azt mondhatod, hogy ez más. Mert az előbbit elérhetem, reális célok mozgatnak. Kitűzöm, dolgozok, tanulok, elérem. De az utóbbi olyan, mint egy fikció. De csak azért, mert az utóbbi olyan, mint egy fikció, miért adnád fel a lehető legnagyobb álmod? Miért érnéd be kevesebbel, mint e lehető legszebb, legteljesebb elképzelt jövő képével? Különösen azért kérdés ez, mert a szívedbe van írva a vágy, hogy ez így legyen. Nem? Ki az, aki nem szeretne egy olyan világot, ahol a jó uralkodik, ahol békesség, szeretet, kreativitás van, ahol gyönyörű a természet, ahol nincsen háború, betegség, pusztulás? Mindannyian ezt szeretnénk. De honnan jön ez a közös vágyakozás? Miért szeretnénk ezt, honnan tudjuk, hogy ezt szeretnénk, hiszen mindig is egy másfajta világban éltünk? Mindig olyan világban élünk, ahol háború, erőszak, hiány, veszteség, fájdalom van. Honnan jön bennünk ez a kép a vágyott világról? Merd megválaszolni a kérdést: onnan, hogy Isten mélyen bevészte ezt a képet, ezt a vágyat a szívünkbe.

A következő kérdés az, hogy ha ezzel tudok is élni, mert működik a sisak, így működik az ember lelke, élteti az ígéret, a reménység – de mégis, nem bolondság, becsapás, ámítás, fikció ez az egész? Valóság ez? **Bízhatunk-e Benne, nagy B-vel? Benne, aki az ígéretet tette, aki a reménységet táplálja?** Az üdvösség, mint elképzelt jövő, számunkra egy ígéret. Micsoda egy ígéret kulcsa? Egy ígéret kulcsa az ígéretet tevő jelleme: hogy milyen az, aki az ígéretet tette. Megbízható-e? Igaz-e minden körülmények között? Ráállhatok-e a szavára? Úgy lesz-e, ahogyan ígérte?

Jézus elmond egy példázatot annak bizonyosságára, hogy úgy lesz. Egy özvegyasszonyról beszél. A bevezető kérdés az, hogy miért kell mindig imádkozni, és soha nem belefáradni? Miért kell hinni, miért lehet mindig hinni az üdvösség reménységében, és Istenhez fordulni újra és újra a nehézségek idején, és soha fel nem adni? A történet arról szól, hogy van egy özvegyasszony, aki elmegy a korrup, hazug bíróhoz. Utóbbi nem nagyon érdekli sem Isten, sem az igazság, csak az, hogy ki rakja bele a pénzt a zsebébe. Az özvegyasszonynak nincs sok esélye egy ilyen bíróval szemben, mert az özvegyasszony a legsérülékenyebb, legsemmibb, legporszemnyibb része a korabeli társadalomnak. A bíró azt tesz vele, amit akar. De az özvegyasszony nem adja fel, visszajár a bíróhoz, hogy szolgáltatson neki igazságot. A bíró pedig, hogy elkerülje a további zaklatást, inkább igazságot szolgáltat neki. - A páru-

zam nem azt jelenti, hogy Isten is ilyen. De ha egy korrupt, hamis bíró igazságot szolgáltat, mert zaklatják, ezt mondja Jézus: „*vajon nem szolgáltat-e az Isten igazságot az ő választottainak, akik éjjel és nappal kiáltanak hozzá? És várakoztatja-e őket?*” Ha egy ilyen bíró megteszi, Isten hogy ne tenné meg, az igaz, tökéletes, egyetlen világosság?

Ha valamiért bízatsz Istenben, akkor a jelleme miatt bízatsz benne. Ő nem csap be.

Legyen most az úrvacsora számunkra meghívás, ahol nem csak emlékezünk arra, hogy Jézus eljött és meghalt értünk, nem csak átéljük, ahogy Szentleke által önmagát adja nekünk, hanem előre tekintünk, és az ajkunkon érezzük és kóstoljuk az eljövendő világ ízét, amelyben ő elpecsételi az üdvösség reménységét, amelyet mi magunkra ölthetünk minden hiány és minden veszteség felett.

Amen